

Antoine Lainez.
Jean Louis
Marie V. J. 2017

Beérett akasztás öntörvények szerint.

Ezekután halottakká, cinkosokká váltunk. Ujra kell fogalmazni jelenünk. Tisztán. Keményen.

Minden további magyarázat felesleges, önmaga ellen fordul.

A Dolog az, Ami.

Proletusok és diákok

A pop-attitűd odacsinált a kiállítóterem közepébe, és ezzel megszülte az art-ok egész sorát. Ettől a kényszergeresztustól megzavarodott közönség egyetértése és idegenkedése segítségével hosszú időre szentesítette a tett fölényét a megfogalmazással szemben. A pop-magatartás ál-oppozíciója a fogyasztói társadalommal, valójában e társadalom elfogadásán alapszik. A kiállítóterem elfogadása nélkül nincs odapiszkítás. Kétszeresen hamis ez a magatartás egy olyan országban, ahol nincs fogyasztói társadalom. Itt a szemben állás inverz determinációnak se valódi.

Nem a lépcsőház határozza meg a kiállítótermet, hanem a kiállítóterem határozza meg a lépcsőházat. A lépcsőházból a kiállítótermekben lett műalkotás. A műalkotás lépcsőház un. transzcendens lépcsőház, vagyis nem létezik. Nemléte akkor válik nyilvánvalóvá, ha műalkotássá absztrahált formában visszakerül a lépcsőházba.

Ez a szembesítés - a megfogalmazás.

Sam Páti

Ha ugyanolyan látok, azt gondolhatom, hogy ugyanazt látom.

Ha ugyanazt látom, azt gondolhatom, hogy mászt látok, ami ugyanolyan.

Ha ugyanazt megváltozva újra látom, nem tudhatom, hogy ugyanazt látom.

Ha mászt látok, azt gondolhatom, hogy ugyanazt látom megváltozva.

Ami megváltozott, arról akkor is azt gondolhatom, hogy ugyanaz, ha tökéletesen megváltozik.

Ha olyat látok, ami tökéletesen ugyanolyan, mint amit már láttam, akkor is gondolhatom, hogy mászt látok.

Csak akkor lehetek meggyőződve arról, hogy az ugyanolyanok egyben nem ugyanazok is, ha egyszerre látom őket.

Csak abban az esetben lehetek meggyőződve arról, hogy ha valamit látok, akkor ugyanazt látom, ha folyamatosan látom.

Ha valamit folyamatosan látok, akkor annak saját és külön történetét látom.

Ha valaminek a folyamatos története megszakadna, majd újra folytatódna, akkor maga a dolog szűnne meg és valami másnak a története kezdődne.

Valaminek önmagával való azonosságát kizárólag a történésbeli folyamatossága, egyszerűbben saját története határozza meg.

Endre M.

A lépcsőházi szituáció

A meghívó szövege azt sugallja, mintha az alkotók azt tüzték volna ki célul maguk elé, hogy a szóbanforgó lépcsőház belső terét átalakítsák, újjáformálják, s ezáltal "az egész környezet vizuális átformálódása"-hoz adjanak "támpontot", példát. A betűgrafikák, a fotók, a műanyaggömbösor együttese nem illeszkedett igazán be, nem vált szerves részévé az adott építészeti térnek, a megoldások, a programmal ellentétben többnyire a "helytől idegen vizuális gondolatok"-nak bizonyultak. A lépcsőház vizuális "kialakítása és újjászervezése" tehát nem történt meg. Nem hiszem, hogy azért, mert nem lettek volna képesek egy lépcsőház belső kiképzését megoldani, hanem mert nem is akarták. Az írott program nem fedti tehát a megvalósulást, inkább egy korábbi, időközben meghaladott stádiumot tükröz.

Ebben a lépcsőházi akcióban a megvalósításnál figyelemreméltóbb a szembesítés igénye, a felmutatás gesztusa. S itt nem csupán és nem is elsősorban arra gondolok, hogy észrevétették az emberekkel a naponta látott és unalomig megszokott, és éppen ezért felületesen érzékelt mindennapi környezetüket. Önnön belső alkotói ellentmondásaikat, helyzetük felemáságát próbálták tudatosítani. Általánosabb értelemben a neoavantgard jelentős hányadának alapidilemmájáról van szó. Az izolált avantgard műhelyekben létrejött eredmények jó része, - az "objektív művészet" igazi értelmét, jelentőségét, funkcióját a környezetformálásban, az építészethez való kapcsolódásban, az általunk létrehozott tárgyi világ arculatának újjáformálásában kapná meg.

Azok az alkotók, akik ezeket az új típusú kísérleteket létrehoz-
hozzák, jórészt még egy századeleji táblaképfestő, a hagyományos
művészzseni pózaiban tetszelegnek, s részeredményeket anakronisz-
tikus módon abszolutizálják.

A szenvelgő művészéletformából, az izolációból történő kilépés,
kitörés igénye manifesztálódik a három alkotó akciójában. Ki-
szorulva a kiállítótermekből, de meg is elégelve a "kiállításosdit",
törekvéseiket, eredményeiket, eszközeiket szembesítették a köz-
napival. Amit megtettek, fél lépés csupán. A szembesítés
alkalmával feltáruló ellentmondások nemcsak azt tették nyilván-
valóvá, hogy az ön- és világ-értelmezés, az alkalmazott eszközök
még korszerűbb módja szükséges ahhoz, hogy meghaladják az izolált
én pozícióját és túllépjenek a provincializmuson, hanem azt is,
hogy a társadalom sem ismerte még fel, hogy mennyi értékes
törekvés, energia megy veszendőbe.

Ennek a felemás helyzetnek szimptomatikus kifejeződése a "lépcső-
házi szituáció". Groteszk és tragikomikus szituáció.

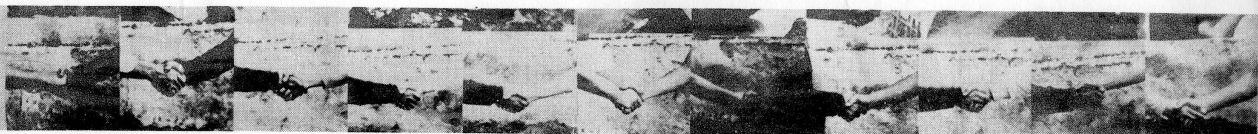
Levegőtől

A megszokott és a tudatunkból kilökött lépcsőház "felfedezése" történt volna a IX. kerületi bérházban? A figyelem visszatérítése a legbanálisabb hétköznaphoz új módon, olyan anyagokkal és eszközökkel, amelyek abból nőttek ki? A szándékban bizonyára ez is jelen volt, a program mutatja. A lépcsőház valójában létével és hiányával egzisztált, s ebből a tagadásból lett "vizuális újjászervezés". A három - egyetlen gondolat és egyetlen tevékenység formája, az egyik feltételezi a másikat. A banalitás létét tökéletes tagadása hitelesítette, a többi már ebben a hiteles közegben zajlott le. Kinyílt a tér és a lehetőségek nyüzsgő változatát kínálta. Megvalósításra természetesen csak egyetlenegy kerülhetett, de ez nyitva hagyta az utat valamennyi többi előtt, ahogy a hiteles közeg megteremtéséhez is csupán a lehetőség adatott meg. A totális megoldás különben is pillanatnyi és átmeneti lehet, sohasem végleges. Ebben az egyetlenegy megoldásban éppen az volt a magától értetődő, hogy folyton a többire figyelmeztetett; arra az elemre, amely létével és hiányával, önmaga megsokszorozásával és jelentése szabad értelmezésével a gondolat és a tevékenység továbbfolytatására ösztönözhet. Szinben, formában s a forma szabatos, értelem irányította kibontásában. Egy olyan térben, amely határaiban adott hiteles közeg, s amelyben a szín a formát és a forma a teret valamilyen módon feltételezi vagy meghatározza. Ebben az összefüggésben az egész akár egységet is alkothat, az értelmezhetőség különböző szintjeivel. Felfogás dolga. A hangsúly a formai gondolaton van.

Budapest, 1973. június 6.

Mezei Ottó

PAVER

A Lépcsőházakció hírére már majdnem bizonyos
volt előttem, hogy hol bukkanok majd Krisztus
nyomára.....NEM CSALÓDTAM !

PAVER GYULA
1973 JUNI

Minél többféle felhangját, vonatkozását fedezzük fel egy objektumnak, annál biztosabban helyezük el gondolatrendszerünkben s képe annál inkább realizálódik előttünk.

Az Erkel utca 12. számú ház lépcsőházának számtalan lehetséges felhangja közül reagált három képzőművész azokra, melyeket legérdekesebbnek talált, bár véleményem szerint más fontos asszociációs láncokat is meg lehetett volna indítani a nézőben /pl. a lépcsőház szociológiai vagy funkcionális vonatkozásai/.

Az Erkel utca 12. számú házban nincs kiállítás.

Az Erkel utca 12. számú házban nincs lépcsőház.

Az Erkel utca 12. számú házban van a LÉPCSŐHÁZ kiállításának meghatározása.

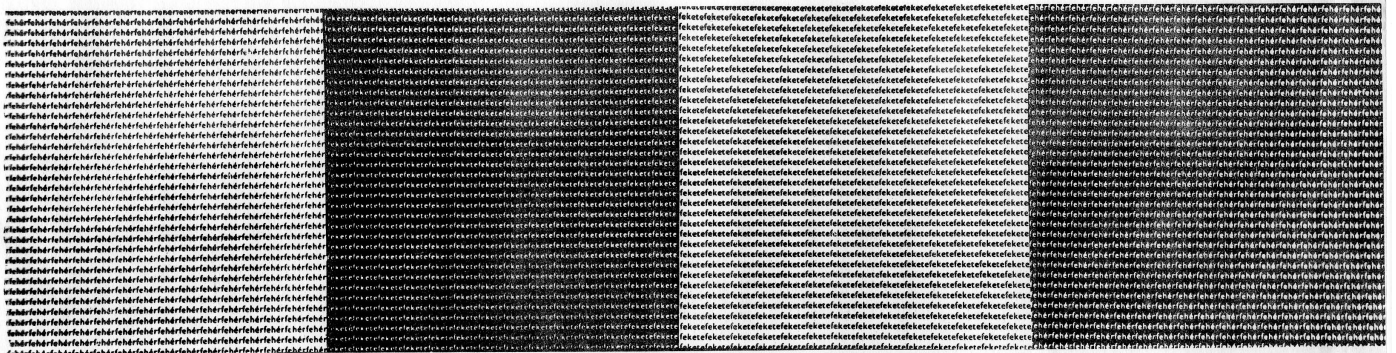
A meghatározás egy manipulációs folyamat eredménye, melynek eszközei a fotók, szeriográfiák és műanyag gömbök, hogy idegenségük és egyben azonosságuk folytán katalizátorként működhessenek a fogalom-lépcsőház meg a valóság-lépcsőház között.

Ennélfogva nem is maguk az objektumok, hanem az általuk eltakart falfelület és elfoglalt tér hiánya fogalmazza meg a három alkotó szándékát, a LÉPCSŐHÁZ kifejezését.

Szemadám György

LÉPCSŐHÁZ, 1973. V. 26.

Tisztaság
éles egyszerűség
az újravállalt kezdőpont tisztasága
fekete-fehér

grafika-gömb-sor-fotó
hármasszemes
a pozitívba-negatívba forgatott lépcsőházzal

Tomy
Mint